

15-17 – Menció especial prosa
Autora: Natàlia Rodríguez López

L'heteromalaltia

- *Has vist les notícies?*
- *No, que ha passat? Un altre atemptat?*
- *Pitjor. Escolta.*
- *Què? Un noi i una noia? Això és legal? Que fort!*

El món s'ha revolucionat. Tothom està que s'enfila per les parets.
La Tercera Guerra mundial acaba de començar.

Les mirades encuriosides semblen venir fins i tot de les pedres.

I els ocells fa hores que no piulen.

Tot, per la notícia del diumenge. Tot l'enrenou és per això.

La meva mare vol que em posi guants. Diu que no vol que em "contagii". Per mi, és una ximpleria, tant és que un noi i una noia s'hagin fet un petó. Crec que la gent s'ha tornat boja de sobte.

Bé, no és una cosa gaire normal que un noi i una noia es facin un petó. És estrany, molt estrany. Fins i tot alguns consideren que és radical. Jo penso que és diferent, però no crec que es pugui contagiar. No té coherència!

A la Virginia Occidental tot són enraonies, que si és un virus molt greu, que si ja ha provocat diverses morts, que si es transmet per l'aire...

Aquestes són les conseqüències de viure en un poble tan petit i allunyat de la resta del món. Les notícies es transmeten a vol d'aire, sense que hi hagi temps perquè algú les verifiqui.

Molts s'han quedat tancats a casa. És graciós. Fins i tot han precintat les finestres. Sembla que sóc l'única a qui aquesta situació li sembla ridícula i infantil. Potser és perquè jo penso d'una altra manera.

Per sort, la meva paranoica mare em deixa anar a l'escola, encara que sembla que aquí també ha arribat la notícia. Ja he comptat tres estudiants amb guants i mascaretes.

-Hola, amor – la meva xicota, l'Elena, em saluda amb un petó a la galta.

-Dolceta. Com estàs?

-Molt nerviosa, Alaida. Tinc por de l'heteromalaltia.

-Heteromalaltia? Ostres! Ja li han posat nom? Sí que van ràpids! –ric.

-No riguis! Per què et prens això de broma? És molt greu!

-Ho sento, dolçeta, però crec que tot això és una ximpleria. Què hi fa? -arronso les espatlles i trec importància al tema.

La meva xicoteta es queda paralyzada, com si no es cregués el que li acabo de dir. Em mira com si volgués enterrar-me tres metres sota terra.

-I si el virus t'afecta? I si em deixes d'estimar? I si, de sobte, t'agraden els nois? – comença a plorar.

Sospiro. L'admiro i l'estimo moltíssim, però no l'aguanto quan es posa així, dramàtica.

-Au va, nena. Saps que això no passarà mai. T'estimo– li faig un petó als llavis.

M'abraça i em plora a sobre l'espatlla, mentre jo li acarono l'esquena amb delicadesa.

Graciés a l'Univers, em salva la campana de l'escola. Mai he estat tan agraïda.

Definitivament, el món s'ha tornat boig. I tot, per què? Perquè un noi i una noia s'han fet un petó? Vinga! Que sóc l'única decent? On són les llibertats? I la lliure elecció?

Què en queda d'aquella frase tan bonica que es va fer viral a l'Instagram durant setmanes, que deia: "Ningú tria de qui s'enamora"? No fotem! Sembla que allò va ser només postureig.

La professora ens ha fet una sermonet. Un d'aquells del qual les úniques paraules que escoltes són "Deixarem de costat els llibres, avui" o "S'ha acabat la classe". La resta de temps, dorms.

Pel poc que he tingut temps d'escoltar, sé que ha parlat sobre l'orientació sexual. Ja saps el tòpic: "noies amb noies i nois amb nois".

Estic avorrida d'escoltar tot això. No hi veig la gravetat, no hi veig la importància, cadascú és lliure d'estimar a qui vulgui.

La meva xicoteta m'espera al menjador per berenar com sempre. Crec que això és l'únic bo de tot el dia: veure-li el somriure.

-Hola amor, com han anat les classes? – li pregunto després de fer-li un petó llarg als llavis davant de tothom, la qual cosa fa que es posi vermella. És el que més m'agrada d'ella, es veu com si fos una nena petita que acaba de fer una entremaliadura. Em dona un copet amb el colze, però ho deixa córrer.

-T'he trobat molt a faltar – fa una pausa breu- Et trobes bé? Fas mala cara.

-No et preocupis, dolceta. És per això de la malaltia, n'estic farta. No crec que n'hi hagi per tant.

-Un altre cop amb el mateix? Que a tu no et preocupa res? Ets increïble! No sé com pots dir aquestes coses!

Abans d'iniciar una baralla que no ens portarà a cap lloc, i ja que de sobte se me n'ha anat tota la gana, decideixo marxar. Pel bé d'ella, pel nostre i pel de totes les persones que ens miren.

-No vull barallar-me més amb tu. No estic d'acord amb el que dius. Me'n vaig. Si us plau, deixa'm sola.

Sento com comença a plorar, però no em giro i vaig cap al lavabo a refrescar-me la cara. És increïble, ni tan sols la meva xicota ho entén! Però bé, tampoc puc obligar-la que canviï d'opinió...

Deixo de divagar entre els meus pensaments quan obro la porta del lavabo. Hi ha un noi i una noia agafats de la mà, mirant-se als ulls en silenci. De pressa, tanco la porta darrere meu, cosa que fa que se sobresaltin. Se'ls empal·lideix la cara, qualsevol diria que han vist un fantasma.

-Espera't! No és el que et penses! Ell... i... jo... bé...veuràs...-la noia comença a plorar mentre el noi l'abraça i intenta calmar-la.

-Mira, estic fart d'això. Et diré la veritat. No veig per què he de seguir mentint. M'agrada. Estic enamorat d'aquesta noia, del seu somriure, dels seus defectes i imperfeccions que la fan tan única. I sé que això és estrany, que va contra la normalitat, que és una malaltia. Però no veig res millor que estar malalt per ella. Val la pena. L'estimo. I no demanaré perdó per això.

Tot de sentiments se'm regiren com un remolí a l'estómac. Les paraules següents que em surten de la boca m'han estat rondant pel cap tot el dia. Ho he decidit. És el moment.

-No em fa falta que em digueu res. No teniu cap virus. No teniu cap problema. No esteu infectats per res. No teniu l'estúpida "heteromalaltia" de la qual tothom parla. El que us passa té nom. Té quatre lletres. Es diu "amor".

I no, no és cap malaltia. Queda clar?

Potser les meves paraules no van canviar el món. Però, d'una cosa, n'estic segura: no em penedeixo d'haver-les dit.

Ara tinc dos amics nous. Molt diferents de la resta.

Però, com sempre dic: sigues l'excepció i no pas la regla.

I tant que són l'excepció!